

Мади Доусън

ПРЕДОПРЕДЕЛЕНИ ЕДИН ЗА ДРУГ

София, 2020

MADDIE DAWSON

MATCHMAKING FOR BEGINNERS

Text copyright © 2018 by Maddie Dawson

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with ANA Sofia Ltd.

© Издателство „Изток-Запад“, 2020

Всички права на български език запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде възпроизвеждана или предавана под каквато и да е форма и по какъвто и да било начин без изричното съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Валентина Рашева-Джейвънс, превод, 2020

© Фиделия Косева, корица, 2020

ISBN 978-619-01-0586-2

Мадж Даусън

Предопределени един за друг

Превод от английски
Валентина Рашева-Джейвънс

СЕРИЯ „КРАСНОГЛЕД“

„Творци на съвпадения“, Йов Блум

„Тежък дар“, Уилям Кент Крюгер

„Животът, който загърбваме“, Алън Ескенс

„Еуфория“, Лили Кинг

„Момичето от Бруклин“, Гийом Мюсо

„Лято по френски“, София Наш

„Един аристократ в Москва“, Еймър Тауълс

„Брачният пакт“, Мишел Ричмънд

„Еротични истории за пенджабски вдовици“, Бали Каур Джасвал

„Жените, които купуват цветя“, Ванеса Монфорт

„Парижката квартира“, Гийом Мюсо

„Люляковите момичета“, Марта Хол Кели

„Между небето и Лу“, Лорен Фуше

„Изгубени кучета и самотни души“, Люси Дилън

„Завръщането на Албърт у дома“, Омър Хикъм

„Момичето и нощта“, Гийом Мюсо

„Сто парченца от мен“, Люси Дилън

„Момичето, което някога познаваше“, Трейси Гарвис Грейвс

„Невероятните приключения на сестрите Шергил“, Бали Каур Джасвал

„Тайният живот на писателите“, Гийом Мюсо

„Предопределени един за друг“, Мади Доусън

ПЪРВА ГЛАВА

Бликс

НЕ ТРЯБВАШЕ ДА ИДВАМ, И ТОЛКОЗ. ОЩЕ ДАЖЕ НЕ е ударило пет следобед, а аз вече си мечтая за бърза, безболезнена кома. Нещо по-така, драматично – да има грациозно колабиране на пода, забелване на очите и треперещи ръце и крака.

Защото, нали разбирате, присъствам на ежегодното следколедно часно парти у племенницата ми, на което мероприятие се очаква от хора, които едва дишат след седмици лудо пазаруване, партита и махмурлуци, задължително *още веднъж* да се явят пред Уенди Спинакър, облечени в червените си пуловери и надиплени панталони, за да висят часове наред прави в нейния хол, да се възхищават на скъпата коледна украса и на реновираната стара богаташка къща и да пият някакъв смехотворен червен коктейл, който гимназистки, облечени в униформи, им носят на поднос.

Ако питате мен, целта на това събиране е просто племенницата ми да напомни на почтените граждани на Феърлейн, Вирджиния, че е ВІП персона, а освен това и богата – тоест жена, с която трябва да се съобразяват. Дарителка в различни благотворителни дейности. Председателка на почти всичко, което може да се председателства – честно казано, отдавна съм изпуснала бройката.

Изкушавам се да се изтъпая най-отпред и да приканя гостите да гласуват. *Колицина от вас са усетили как самите им души уяхват през последните няколко часа? Колицина от вас биха искали да се хванат на „влакче“ зад мен и с танц да се изнесем заедно през парадния вход?* Знам, че доста хора ще вдигнат ръка. Знам също, че племенницата ми ще поръча да ме убият в леглото.

Живея далече оттук, а и съм толкова стара, че не си помня годините, затова нямаше изобщо да дойда – през повечето години проявявам достатъчно разум, за да пропусна събитието, – обаче Хаунди каза, че трябвало. Ще съжаляваш, вика, че не си видяла роднините си за последен път, ако не идем. Хаунди се притеснява за разни неща, като например да те мъчат угризения на смъртния ти одър. Според мен той си представя края на живота като завършек на приятен роман – нещо, което трябва да се опакова и завърже с хубавка панделка, а всички грехове да се простят. Сякаш това изобщо е възможно.

– Ще ида – казах му аз накрая, – но няма да им казвам, че съм болна.

– Те ще разберат, като те видят – каза той.

Обаче те, естествено, *не* разбраха.

А още по-лошо, че тази година се случи внукът на сестра ми, Ноа, да се сгоди, затова партито продължи до безкрайност, тъй като чакахме той и годеницата му да пристигнат от Калифорния, за да могат да я представят пред висшето общество, в което ще се влее след брака си.

– Тя е просто някаква фърфолетка, с която се запознал на конференция, и някак си успяла да го оплете в мрежата си – обясни ми Уенди по телефона. – Сигурно няма и капка мозък в главата. Помощник-възпитателка в детска градина, представи си! И родителите ѝ едни никакви – бащата застрахователен агент, а майката нищо не работи, доколкото разбрах. И са от *Флорида*. Така го произнасят, моля ти се, не Флорида, ами *Фларида*.

Аз все още обмислях думата „фърфолетка“ и какво ли значи тя в речника на Уенди. Без съмнение, и мен би описала с някаква подобна обида. Защото и досега ме смятат за черната овца в семейството, която винаги трябва да се следи изпод вежди. Щурата Бликс. Вбесява ги, че си взех наследството и се преместих в Бруклин – едно неприемливо, както всеки би ви казал, място, тъй като било населено със северняци.

Оглеждам стаята в тази къща, която някога беше нашето семейно имение, предавано през поколенията от една любима

дъщеря на друга любима дъщеря (като аз, разбира се, бях пропусната), и се налага да впрегна всичките си сили, за да блокирам цялата негативна енергия, която се разстила по дървения под. Високото три метра изкуствено коледно дърво със скъпите стъклени играчки по него и проблясващите лампички се опитва да наложи впечатлението, че тук всичко е прекрасно, просто тип-топ, само че аз знам, че не е така.

Това семейство е проядено чак до дъно, каквото и да ви говори декорацията из стаите.

Мен не могат да ме заблудят, защото прозирам през фалшивостта и претенциите. Още си спомням времето, когато този дом беше автентично великолепен, преди Уенди Спинакър да реши да хвърли хиляди долари за някаква некадърна реставрация на фасадата.

Но това е идеално обобщение за жизнената философия на семейството: плесни изолация и нова шпакловка върху истинските неща и отгоре намажи лъскава боя. Никой няма да разбере.

Обаче аз разбирам.

Някакъв подпийнал старчок с неприятен дъх се приближава и започва да ми разказва какви банкови сливания бил слял и какви придобивания бил придобил, а освен това споделя, че според него моята племенница била единственият човек, който може да направи уелските запеканки със сирене да имат вкуса на мръсни чорапи. Тъкмо съм на път да се съглася с него, когато стреснато осъзнавам, че тези последните думи той не ги каза. В стаята е твърде шумно и горещо, затова насочвам силата на мисълта си да го прогоня и наистина, той се отдалечава с клатушкаща се походка.

Имам определени дарби, няма що.

След това, чудо на чудесата, точно когато всички са на път да се отдадат на отчаянието и тежкото пиянство, парадният вход се отваря шумно и партито изведнъж се сдобива с енергия, все едно някой отново го е включил в контакта – и на всички е позволено да се върнем обратно към живота.

Младата двойка пристигна!

Уенди се завтича към антрето, плясва с ръце и обявява:

– Внимание, всички! Вий всички познавате моя скъп, невероятен Ноа, а *това* е неговата хубава годеница Марни Макгроу, която скоро ще стане нашата *великолепна* снаха! Добре дошли, милички!

Квартетът, който свири в ъгъла на хола, подхваща „Булката пристига“ и всички се втурват да се здрависват с двамата, при което аз вече не мога да ги видя. Обаче чувам Ноа, наследник на семейното високомерие и арогантност, гръмогласно да обяснява за полета и за трафика, докато годеницата му е подложена на масови прегръдки и мацкане, все едно е някаква вещ, която вече принадлежи на всички. Ако поизкривя врата си достатъчно налясно, виждам, че наистина е хубава – висока и слабичка, червенобуза и със златиста кожа, при това носи синя барета, кокетно наклонена настрани с една весела дързост, която не е обичайно да срещнеш на партитата у Уенди.

И тогава забелязвам и още нещо в нея, нещо в това как наднича изпод дългия си рус бретон. И изведнъж – бум! – от другата страна на стаята очите ѝ срещат моите и съм готова да се закълна, че от нея към мен протича нещо като искра.

Тъкмо се готвех да стана от кушетката, на която съм се настанила, но сега отново се отпускам на нея, затварям очи и кръстосвам пръсти.

Аз я познавам. Божичко господи, наистина имам чувството, че я *познавам*.

Отнема ми известно време да го обмисля. Може би все пак греша. Как е възможно? Обаче не. Истина е. Марни Макгроу е точно като някогашното мое славно Аз, застанала там, изправена срещу нападението на южняшките големци, и аз я виждам едновременно млада и стара и усещам собственото си старо сърце да бие силно, както някога.

Ела насам, миличка, изпращам ѝ аз мисловна покана.

Значи, заради това – *ето това* – се озовах тук. Не е било, за да дам завършек на годините роднински вражди. Не е било, за да пия тези абсурдни коктейли или даже за да посетя още веднъж мястото, откъдето са корените ми.

Предопределено е било да срещна Марни Макгроу.

Слагам ръка на корема си, до топчестия тумор, който расте там от миналата зима насам, твърдата, солидна маса, която вече знам, че ще ме убие, преди да дочакам лятото.

Ела насам, Марни Макгроу. Толкова неща имам да ти казвам.

Още не. Още не. Тя не идва.

Аха, разбира се. Има си задължителни неща, които трябва да направиш, когато те представят пред висшето южняшко общество, особено ако си годеница на престолонаследника. Заради напрежението Марни Макгроу сякаш пърха нервно, като уловена пеперуда, а след това прави един ужасен гаф, толкова приятно страховит, че даже сам по себе си би могъл да я направи моя заместница в тоя живот, даже и да не я познавах. Тя *отказва* да опита порция от уелската „заешка запеканка“ на Уенди. Отначало само учтиво поклаща глава, когато се опитват да ѝ натрапят чинията. Опитва се да каже, че не била гладна, но това очевидно не е вярно, както Уенди посочва с гневно блеснали очи, защото Марни е пътувала с Ноа часове наред, а и Уенди по една случайност вече знае, че двамата са пропуснали както закуската, така и обяда и са се опитали да оцелеят само на пакетирани фъстъци от самолета.

– Но как, миличка, *задължително* трябва да хапнеш! – възклищава Уенди. – Та ти нямаш и една излишна калория по тялото, да не са ти уроки!

Затварям очи. Тя е тук само от няколко минути и вече успя да си заслужи смъртоносната реплика „да не са ти уроки“.

Марни, вече разтреперана, посяга и си взема една кифличка и едничко зърно от червеното грозде, но и това не е достатъчно.

– Не, не, скъпа моя, вземи си от заешката запеканка – настоява Уенди.

Разпознавам острите нотки в гласа ѝ. Ноа някак е пропуснал да обясни на своята любима, че семейният закон тук *задължава* гостите да си вземат от заешката запеканка, а след това едва ли не да паднат на земята и да се гърчат в екстаз колко чудесна е тя и колко *много* по-чудесна е от миналата година.

И тогава Марни изрича една реплика, с която окончателно решава съдбата си. От устата ѝ със заекване излизат думите:

– Аз... много съжалявам, но наистина не искам да ям заешко.

Слагам шепа пред устата си, за да не видят останалите широката ми усмивка.

Аха! Очите на племенницата ми проблясват и тя се засмива с онзи прасящ, плашещ смях, след което казва толкова силно, че всички спират разговорите си и се обръщат към нея:

– Скъпа моя, откъде ти дойде в главата, че *заешката запеканка* има нещо общо със *зайци*! Божичко господи! Да не би защото и двете започват със „з“? *Моля ти се*, не ми казвай, че това си мислиш!!

– Извинявам се, аз не... о, толкова се извинявам...

Но станалото е станало. Няма връщане назад. Блюдото със запеканка е сърдито отдръпнато и Уенди се отдалечава с отривиста походка, клатейки глава. Хората се връщат към разговорите си. Горката низвергната Уенди! *Ах, каква е днешната младеж. Никакво възпитание!*

А къде е Ноа, спасителят и защитникът на Марни, докато се развива тази малка сцена? Протягам врат, за да погледна. Ах, да, той се е отнесъл нанякъде със Саймън Уипъл, най-добрия му приятел, разбира се. Виждам го да се смее на нещо казано от Уипъл в съседната стая. Приличат на два жребца, които възхитено тропат с копита заради някаква неразбираема, безсмислена шега.

Затова се изправам на крака и отивам да доведа момичето. На бузите на Марни са избили две яркочервени петна и сега, вече без баретата, русата ѝ коса се спуска по раменете и изглежда малко невчесана, което Уенди вероятно вече е определила като непоправим недостатък. „Дошла чорлава. Няма да се срещи като за пред хората.“ Определено не изглежда като прическа, която местните велможи от Феърлейн, Вирджиния, заслужават да видят на своето ежегодно следколедно чаено парти.

Довеждам я до своето местенце и потупвам с длан да седне до мен на кушетката, и тя сяда, притиснала с пръсти слепоочията си.

– Толкова съжалявам – казва тя. – Такава съм идиотка, нали?

– Моля ти се – отвяръщам. – Без повече извинения, пиленце.

В очите ѝ виждам, че вече е осъзнала колко много неща е направила не както трябва. Даже да не броим сцената със заешката запеканка, дрехите ѝ никак не подхождат за тукашното соре. Черен прилепнал панталон! И туника! В морето от еднакви червени кашмирени пуловери, старателно напръскани с лак коафюри и обеци с формата на Дядо Коледа Марни Макгроу, с нейната леко разрошена руса коса и влизащ в очите бретон, си е позволила да облече сива туника – без нито едно блестящо бижу по нея, с което да отбележи факта, че Коледа е най-празничният от всички празници, а следколедното чаено парти е най-хубавата част от Коледа! Да не говорим с какво е обути: тюркоазени кожени каубойски ботуши! Фантастични, разбира се. Но не са ботуши за висшето общество.

Вземам ръката ѝ в своята, за да я успокоя, а и за да проверя тайничко линията на живота от вътрешната страна на дланта. Когато си старица като мен, ти е позволено да докосваш хората, понеже си безобидна и невидима през повечето време.

– Не обръщай внимание на Уенди – прошепвам ѝ аз. – Тя е пропуснала часовете по добро възпитание, защото в това време посещаваше два допълнителни курса по агресивно самодоволство.

Марни свежда поглед към ръцете си.

– Не, аз бях ужасна. Трябваше просто да взема порцията запеканка.

– Как ли не, майната ѝ! – прошепвам отново аз и това я кара да се засмее. На хората им се вижда много смешно, когато някоя старица каже *майната ѝ*. Сигурно се нарушава някакъв природен закон, ако си възрастен и знаеш мръсни думи. – Ти се опита учтиво да отклониш поканата да изядеш едно симпатично космато животинче, а в отговор получи унижение.

Тя ме поглежда.

– Но... но в ястието май няма заешко.

– Е, поне така звучи. Някои хора даже още го наричат „уелски заек“, а не „заешка запеканка“. И какво? Да не би да се очаква да проучиш всички имена на ястия в Северна Европа, за да се подготвиш за коледно *чаено парти*? Я стига, моля ти се!

– Трябваше да знам.

– Виж, ти на чия страна си сега? На собствената си страна или на тази на носовирещата господарка на имението?

– Какво?

Потупвам я по ръката.

– Ти си чудесна – казвам ѝ. – А истината е, че моята племенница си пада сухарка. Всъщност погледни всичките тези хора. По принцип не обичам да привличам злите сили върху себе си, като критикувам останалите, но само погледни всичките тези фалшиви усмивки и кисели физиономии. Ще трябва да се изтъркам с телената четка под душа, за да се отърва от всичката негативност, която ме обгражда тук. Предлагам ти и ти да направиш същото. Проклети лицемери, дошли тук, щат – не щат, да ядат уелска заешка запеканка. И знаеш ли още какво?

– Какво?

Аз се привеждам към нея и шепна, но с онзи театрален шепот, който се чува даже по-далече от нормалния говор.

– Запеканката може да е направена даже от уелски заешки *изпращения* и те пак ще я ядат. Защото Уенди Спинакър е тяхна господарка и повелителка.

Тя се засмива. Харесва ми смехът ѝ. Двете поседяваме известно време в дружелюбно мълчание. Ако ни гледат отстрани, всички биха помислили, че не сме нищо повече от две непознати жени, които любезно си бърбят за незначителни неща, тъй като скоро ще станат роднини. Само че аз изгарям от потребност всичко да ѝ кажа. Разбира се, започвам не както трябва, защото съвсем съм загубила навици в любезното бърбене.

– Разкажи ми за себе си – бързо изричам. – Правиш ли всичко, което искаш, като необвързан човек, преди да прикачиш живота си към живота на онзи мъж?

Тя леко повдига вежди.

– Ами да... Имам добра професия и... правила съм разни неща. Попътувала съм. Нали знаете. Почти на трийсет съм, затова е време да се подготвя да живея като зрял човек. Да се установя и така нататък.

– Да се *установиш*. Това звучи ужасно, не е ли така?

– Според мен звучи... доста приятно. Искам да кажа, ако си влюбен в някого, значи, е хубаво да спреш да търсиш себе си повече насам и натам и да си направите истински дом заедно.

Тя се оглежда из стаята, вероятно търси за какво друго бихме могли да си говорим, а после очите ѝ падат отново върху мен.

– Между другото, много ми харесва как сте облечена!

А аз съм облечена в пурпурна кадифена старовремска вечерна рокля, която купих от един магазин за втора употреба в Бруклин. По нея в кръг са пришити стъклени мъниста, и при това роклята има истинско, доказуемо със сертификат, измеримо с метър *деколте*. Не че бюстът ми е нещо особено – честно казано, повече прилича на торба с кайсиеви костилки.

– Това е моята рокля убиец – казвам и аз, а после се привеждам по-близо и прошепвам: – Тази вечер съм безумно горда с гърдите си. Истината е, че се наложи да ги навра в телен сутиен, за да ги накарам да се повдигнат достатъчно за това деколте, но поне ще могат за последен път да ми донесат овации. А след това – никакви сутиени повече. Обещала съм им!

– Цветовете страхотно ми харесват. Не знаех какво да облека, затова сложих тази сива туника, за която си мислех, че върви с всичко, само че изглежда толкова скучна в сравнение с останалите гости. – Тя се привежда напред и се засмива. – Май никога не съм виждала толкова много червени пуловери в една стая!

– Това е коледната униформа тук, във Феърлейн, Вирджиния. Учудена съм, че не са ти връчили червен пуловер още при табелата за влизане в града.

Точно в този момент преминава една гимназистка с поднос с напитки и двете с Марни си вземаме от червената смес, минаваща за коктейл. За мен е четвърта чаша, но на кого му пука? Чуквам чаша в нейната и тя се усмихва. Не мога да отделя поглед от очите ѝ, които толкова много приличат на моите, че чак ме обхваща тревога. Усещам лекичък гъдел по врата, точно където започва косата.

– И така – казвам, – след като се омъжиш, мислиш ли, че ще можеш да продължиш да бъдеш сегашното си чудесно Аз, с този свободен дух?

Очите ѝ се разширяват.

– С този *свободен дух*? – казва тя и се засмива. – Не, не, не. Изобщо не съм такава. Всъщност с нетърпение чакам да се установя. Да купим къща, да имаме деца. – Усмивха се. – Мисля, че човек трябва да си има план за живота.

Замъглявам за малко, въздишам и посягам към деколтето си, за да наместя малко бюста.

– Може би точно там самата аз сгрехих. Май никога не съм следвала предварителен план за живота си, даже и за една минута. Но кажи ми, струва ли си заради това да се откажеш от собствения си свободен дух?

– Планът е само заради сигурността. Ангажираността.

– Аха – отвърщам. – Тези работи. Сега разбирам защо не съм имала план. Всеки път, когато някой спомене „сигурност“, все едно тя е нещо добро, ме хващат лудите. И *ангажираност*. Бррр!

– Хм. Добре, а вие някога били ли сте омъжена?

– Божке, разбира се! Два пъти. Всъщност почти три пъти. Първият път беше за един професор с незабравимото име Уолъс Елдърбери*, моля ти се.

Привеждам се по-близо до Марни и с усмивка слагам длан върху нейната.

– Той прекара своя едничък див, безценен живот на планетата Земя, проучвайки определен вид зеленоглаво насекомо, и двамата пътувахме в Африка и събирахме екземпляри от тези неща, едни такива с твърди крила, които са толкова странни, че човек даже не би искал да мисли за тях повече от двама-три секунди. Представяш ли си? И когато се прибрахме у дома, аз осъзнах, че толкова буболечки ми стигат за цял живот. – Сnižавам глас почти до шепот. – А и честно да ти кажа, самият Уолъс Елдърбери беше започнал да прилича на огромна хлебарка. Затова се разведохме.

* Фамилното име значи „бъз“ на английски.

(Всички бележки под линия са на преводача.)

– Леле. Съпруг, превърнал се в хлебарка. Звучи като роман от Кафка.

– Не е ли прекрасно как хората успяват да намърдат Кафка в най-обикновен следколеден разговор?

– Е, ти започна – каза тя, неусетно изоставяйки официалното „вие“. – Какво стана с втория съпруг? Той в какво се превърна.

– Втория път се омъжих, без много да му мисля, което ти никога, ама никога недей да правиш, между другото, просто в случай, че възнамеряваш да го направиш...

– Не възнамерявам – казва тя.

– Разбира се, че не възнамеряваш, но това е лесна грешка, която мнозина правят. Както и да е, вторият ми мъж беше Руфъс Халоран, адвокат, който се занимаваше с правна помощ и си отвори кантора в Бруклин, в един мъничък офис с вход към улицата, през седемдесетте години. По онова време в Бруклин беше пълен ужас. Затова основните ни клиенти бяха избягали от дома младежи и бездомници. Такива неща.

– И какво стана? И той ли се превърна в хлебарка?

– Не. Той, боя се, нямаше въображението да се превърне в каквото и да било. Оказа се ужасно скучно човече, което виждаше само тъмната страна във всичко. Например като го погледнеш, все едно около него имаше някаква сива мъгла, през която не можеш да проникна. Уж беше много доброжелателен, а от него нищо не се излъчваше. Нямаше истинско удоволствие. Просто стени от скучни, високопарни думи. Затова – развод. Така беше писано.

– Сериозно? – Тя накланя глава и се усмихва, докато обмисля думите ми. – Развела си се с него, защото е скучен? Не знаех, че това минава за основание за развод.

– Принудена бях. Направо ме убиваше това колко е скучен. Все едно беше умрял, преди животът му да завърши, и теглеше и мен със себе си.

– Е, да, но животът не може да е вълнуващ през цялото време.

– Ох, миличка. Моят е точно такъв. Ако стане скучно за повече от две седмици, веднага вземам мерки. – Усмихвам се право

в очите ѝ. – И се оказа полезно, защото сега живея с Хаунди, който е ловец на омари, а при него хубавото е, че може четири дни да ми говори, без да спира, за омарите и техните черупки и за различните течения в морето, и за небето, и нищо в думите му не може да ми доскучае, понеже езикът, който Хаунди *всъщност* говори, е все за любов и живот, и смърт, и оценяване на хубавите моменти, и благодарност, и разни забавни събития.

Клепачите ѝ потрепват и по лицето ѝ виждам, че е разбрала напълно какво говоря.

– И аз така се чувствам, когато съм на работа – тихо проговаря тя. – Работя в детска градина, затова си прекарвам дните, седнала на пода с тригодишни и четиригодишни деца и говорейки си с тях. Хората си мислят, че това е най-скупната работа на света, но боже мой! Те ми разказват най-невероятни неща. Влизаме във философски разговори за „бубите“, които си вадят от носа, и за това как понякога червеите, които виждаме по тротоара, остават с наранени чувства, и защо жълтият молив е най-злият от всичките, но лилавият е хубав. Представяш ли си? Те разпознават личностите на цветните моливи!

Тя се засмива и протяга крака пред себе си.

– Миналия ден разказах това на баща си, но той изобщо не го разбра. Естествено, той смята, че трябва да се занимавам с нещо по... с нещо по-*сериозно*. Например наистина много би се зарадвал, ако се захвана с бизнес.

Тук тя млъква, изглежда смутена, а после добавя:

– Баща ми *всъщност* е много добър човек, само че плати образованието ми в много скъп колеж, а аз взех, че станах помощник-учителка, нищо повече. Сестра ми обаче, виж, тя е гордостта му. Стана учен химик. Аз обаче – тц. Затова му казах: „Виж, тате, имаш си една невероятна дъщеря и една обикновена дъщеря, а едно от две не е толкова зле.“

– Слушай – казвам ѝ аз. Чутото дотук буквално ме поразя. – Ела с мен навън. Искам да се махна оттук. Виждаш ли как цялата негативна енергия се събира около пианото, като блато? Виждаш ли? Там въздухът е по-тъмен. Мисля, че трябва да излезем навън и да подишаме малко истински въздух.

Тя, изглежда, се колебае.

– Може би е редно да намеря Ноа. Къде е той?

И двете изведнъж осъзнаваме, че партито около нас продължава, виждаме малките групички хора, които си приказват, Уенди се държи като господарка в трапезарията, чува се смехът ѝ, подобен на цвилене.

Ноа е изчезнал някъде с приятеля си Уипъл, така ѝ казвам. Неразделни са. Хубаво е още отсега да го знае.

– О, да. Слушала съм доста за Уипъл – казва тя. – Може би да ида да си поприказвам с тях? Да уверя Уипъл, че няма да съм от онези съпруги, които, нали знаеш, отблъскват старите приятели на мъжа си.

– А аз казвам да дойдеш с мен навън. Уипъл може да почака. Разбира се, ти си почетната гостенка тук, затова ще трябва да издебнем да излезем в момент, когато няма никой да ни спре. Бива ли те в измъкването? Виж, просто върви след мен и за бога, не гледай никого в очите.

Аз я стискам за ръката и двете тръгваме с наведени глави, бързешката през задния коридор, после кухнята – и навън.

Прислужниците мият част от подносите, а една от тях – Мейвис, за която забелязах, че е влюбена в куриера, който донесе пратка днес, извиква към мен:

– Навън е студено, мис Холидей!

А аз отвърщам, че скоро ще се върнем да пийнем още чай.

И тогава най-сетне стигаме навън и нощният въздух е толкова студен и остър, че се налага да дишаме дълбоко. Тук е чудесно, в огромното пространство на задния двор – двор, който се простира чак до игрището за голф, с живи плетове и розова градина в посока към езерцето. Жълтата светлина от партито се излива на плочника и градината е осветена от десетки светличета – бели хартиени торби, в които блестят електрически свещи.

Нощта е толкова перфектна, че аз не съм изненадана, когато лекичко започва да пръска сняг, като че ли някой е натиснал копчето само заради нас.

– Боже господи! – казва Марни и протяга ръце напред. – Гледай само! Никога не съм виждала такъв сняг! Прекрасен е!

– Първият сняг за годината – казвам аз. – Винаги радва всички.

– Ноа ми каза, че си израснала в тази къща. Липсва ли ти понякога?

– Не – отвърщам. – Не и когато имам дома си в Бруклин.

Тогавя ѝ разказвам за шуравата си къща и шуравата групичка хора – плетеница от деца и родители, и старци, като всички влизат и излизат от апартаментите на останалите и си разказват истории, и си дават съвети, и командаджийстват наужким. Разказвам ѝ за Лола, най-добрата ми приятелка и съседка, която преди двайсет години загуби съпруга си, а също и за Джесика и нейното мило, малко странно синче, и как всичките те имат толкова нужда от любов, но как ги хваща страх, ако любовта вземе, та се доближи до тях – и тогава, понеже Марни трябва да знае това, ѝ обяснявам, че за цялата група съм нещо като сватовница, просто защото виждам на кого от тях в чии обятия му е мястото, не мога да избягам от дарбата да виждам. Мисля да ѝ кажа и за Патрик, но после спирам, защото тя ме гледа с широко отворени очи и казва:

– Занимаваш се със сватовничество?

И – хоп! – вече стигнахме точно дотам, където исках да стигнем.

– Да. Имам едно мъничко шесто чувство, когато видя хора, които трябва да са заедно. И ти го имаш, нали?

Тя се втрещва в мен.

– Откъде разбра? Цял живот съм се опитвала да си обясня това нещо. Виждам двама души и просто знам, че им е предопределено да са заедно, само че не знам откъде го знам! Просто... просто знам!

– Да, при мен е същото.

Замълчавам, а наум я подканям да говори.

– Най-голямото ми постижение е, когато намерих съпруг на сестра ми – казва тя най-сетне. – Той беше брат на съквартиранта ми и се запознах с него, когато отидохме да вземем с колата съквартиранта ми за една коледна ваканция, и аз на секундата вече *бях сигурна*, че той е подходящ за Натали. За нищо друго

не можех да мисля. Едва ли не сърцето ме *болеше*, докато не ги запозная. И наистина – още при първата среща пламна огън от любов! Влюбиха се почти на секундата! Не знам откъде знаех, че ще стане, но беше факт.

– Разбира се, че си знаела – тихо казвам.

Поглеждам към градините и дърветата, толкова сенчести на фона на бялото снежно небе, и ми идва да падна на колене от благодарност. Ето ме – в края на живота ми, а Вселената ми я изпрати. Най-послед.

– Ти имаш много дарби – казвам, когато отново съм в състояние да говоря.

– Смяташ, че това е дарба? Винаги съм си мислила, че просто съм такъв човек, дето си седи и си мисли: „Леле, колежката ми Мелинда може би ще си допадне с младежа, който води тренировките по футбол след часовете, защото ми се струва, че си пасват.“ А в това време сестра ми изобретява разни неща, които ще спасят света, а моят мозък през повечето дни се занимава с това кой от хората, които познавам, би могъл да се влюби и в кого. Голяма работа!

Усещам сърцето ми да бие толкова силно, че ми се налага да стисна пръсти, за да се приземя малко.

– Моля те – казвам. – Тайната истина за любовта е, че тя наистина е онази „голяма работа“, за която всички я смятат, а не е някаква си сигурност или застрахователна полица срещу самотата. Тя е *всичко*, любовта. Тя върти цялата Вселена!

– Е, да, но не е по-важна от работата по намиране на лек срещу рака – казва тя.

– Напротив. По-важна е. Тя е жизнената сила. Всъщност тя е всичко, което съществува.

Тя обгръща с ръце раменете си, а аз я гледам, докато снежинките леко падат по ръкавите ѝ.

– Понякога – казва тя – виждам различни цветове около хората. И мънички светлинки. Роднините ми биха изпаднали в ужас, ако разберат. Сигурно ще го сметнат за някакво неврологично заболяване. Но аз наистина ги виждам – мънички искри, които се появяват изневиделица.

– Знам. Това е просто мисловна енергия – казвам ѝ аз. А после прехапвам устни и решавам да премина право към темата. – Използваш ли понякога мислите си, за да накараш разни неща да се случат? Просто ей така, за забавление?

– Какво искаш да кажеш?

– Ами ето, гледай. Обърни се и нека да погледнем през прозореца. Виждаш ли... нека да изберем жената с червения пуловер. Тя се засмива.

– Коя от тях? Те всичките са с червени пуловери.

– Онази с червената коса. Нека да насочим мислите си към нея. Да ѝ изпратим малко бяла светлина. Хайде, давай и наблюдавай какво ще се случи.

И двете замлъчаваме. Аз обливам жената в сияние от бяла светлина по обичайния си мой начин. И наистина след около трийсет секунди тя оставя питието си и се оглежда из стаята, сякаш е чула някой да вика името ѝ. Марни доволно се смее.

– Виждаш ли? Ние го направихме! Изпратихме ѝ една доза нещо хубаво. И тя я получи – казвам аз.

– Чакай малко. Това е енергия? Винаги ли действа?

– Не винаги. Понякога усещаш съпротивление. Правя го само за забавление. Но онова със сватовничеството – то сякаш произлиза от друго място. Все едно ми се *показва* кои хора трябва да се съберат.

Тя ме поглежда с интерес. Червените петна по бузите ѝ грейват още по-силно.

– А намерила ли си начин да си изкарваш прехраната като сватовница? Може би аз за това трябва да се замисля.

– О, миличка. Изкарвам си прехраната, като съм себе си. Научила съм, че същата интуиция, която ми позволява да знам кои хора трябва да се съберат, ме води и точно към онова, от което имам нужда. Откакто реших да живея по начина, по който искам да живея, не съм останала гладна и жадна.

– Леле – казва тя и се засмива. – Представям си как бих се опитала да обясня това на баща си! – После стисва ръката ми. – Хей! Нали ще дойдеш на сватбата? Наистина, ама наистина искам да дойдеш!

– Разбира се, че ще дойда – казвам.

Ако още съм жива. Ако мога.

И явно точно в този момент Вселената решава, че стига вече толкова, и се появява Ноа – излиза от задния вход и крачи към нас. Като човек, изпратен по малко досадна задача.

– Навсякъде те търсих – казва той. – О, боже, тук вали сняг! А вие даже не сте си сложили палтата!

– Не ми трябва. Чудесно е – казва Марни. – Виж само как блести на светлината. Нямах представа, че изглежда така!

– Просто малки вихрушки – казва той и се приближава до нас и я прегръща през раменете.

Такъв хубав мъж е – мисля си аз, – с тези тъмни коса и очи, но е толкова тъжно, че аурата около него е с цвят на мъгляво бежово. Бузите на Марни красиво се изчервяват и тя го поглежда влюбено; изглежда, все едно около нея са избухнали цял букет звезди.

– Много приятно си поговорихме с годеницата ти – казвам му аз.

– Е, чудесно, обаче трябва да тръгваме – казва той, без да ме погледне. – Радвам се, че те видях, лелю Бликс, и съжалявам, че за толкова кратко, обаче трябва да отидем и на едно друго парти.

Сигурна съм, че даже не си спомня как ме боготвореше на времето, как се разхождахме заедно из гората и скачахме в локвите, обути с гумени ботуши или съвсем боси, и как едно лято хващахме светулки и лещанки, а после ги благославяхме и ги пускахме пак на свобода. Но това беше преди много време, а в един момент някъде по пътя той явно е възприел мнението на майка си, че не си струва да се занимава с мен.

Отдавна съм го преживяла – наистина. Надявах се на много повече, но сега толкова съм свикнала с безразличието на роднините си, че даже не ми пречи, когато театрално забелват очи зад гърба ми, мислейки, че не забелязвам, и как дежурната им реплика към мен е: „Ох, Бликс!“

Марни хваща Ноа под ръка и го целува по бузата, а после ми казва, все едно не съм знаела, че той е *най-добрият* учител в трети клас на цялата Земя и че всичките деца в неговия клас, както и майките им, просто го обожават. Аз го поглеждам и се усмихвам.

Ноа пристъпва неудобно от крак на крак.

– Марни, съжалявам, но наистина трябва да тръгваме. Трафикът се засилва, докато се бавим.

– Разбира се, че трябва – казвам аз. – И аз бих си тръгнала от това парти, ако можех да измисля приемливо обяснение.

Изражението му не се променя, обаче тя се извърща и широко ми се усмихва.

– Добре... – казва ѝ той, – аз ще ида да ти донеса палтото. В дневната ли го остави?

– Аз ще си го взема – казва тя, но аз я докосвам по ръката.

Когато тя ме поглежда, аз лекичко кимвам с глава. *Остави го да върви*. И в момента, в който той се отдалечава, казвам:

– Слушай, трябва да ти кажа нещо. Ти си невероятна и силна и те очаква голям, голям живот. Предстоят ти много изненади. Вселената ще те изведе до такива висини.

Тя се засмива.

– Леле. Не съм сигурна дали обичам изненадите.

– Тези ще са хубави, сигурна съм – казвам. – Но важното е друго: не се задоволявай с нищо, което не искаш. Това е главното.

Затварям очи. Искам да ѝ кажа, че тя цялата сияе в златисто, а Ноа е целият в бежово и че въздухът изглежда размътен по един неприятен начин, когато той я погледне... и ако можех, ако не знаех, че тя ще ме вземе за луда, щях да добавя, че ние двете сме свързани по някакъв начин, че отдавна съм я търсила.

Обаче Ноа вече се е върнал с палтото и чантата ѝ и с наставленията задължително да влезе вътре и да се сбoguва с фамилията.

Тя се обръща към него.

– Леля ти Бликс обеща да дойде на сватбата, това не е ли страхотно?

Той ѝ помага да си облече палтото и отвърща:

– Е, хубаво, кажи на мама да я включи в списъка. – А след това бързо ме целува по бузата. – Всичко добро! – казва.

Време е да тръгват. Той крачи с онази мъжествена, нетърпелива походка и ѝ прави знак да го последва.

– Ето! Вземи това! Да добавим малко цвят!

И аз свалям шала си, любимия ми, от синя коприна и с артистично прогорени дупки и неравни ресни по края, и го увивам около врата ѝ, а тя се усмихва и ми праща въздушна целувка.

Докато влизат вътре, аз я виждам как накланя лицето си нагоре към неговото, розово и златисто, и алено от любов, като взрив от искри.

Когато вече ги няма, въздухът бавно се уталожва около мен. Искрите затихват и изгарят, като бенгалския огън на Четвърти юли, когато светещото вещество свърши и той се превърне отново в метална пръчка.

Затварям очи, изведнъж се чувствам изцедена и уморена. И тогава осъзнавам нещо, което не съм знаела по-рано, една истина, толкова настойчива, че не съм преживявала такава преди: Марни Макгроу и Ноа няма да се оженят.

Всъщност всичко между тях вече е свършило.

ВТОРА ГЛАВА

Марни

— БОЖЕ ГОСПОДИ, ТОВА БЕШЕ ТАКЪВ ПРОВАЛ — казва Ноа в колата. — Епичен провал! Уипъл, а ти би ли могъл да шофираш, все едно си поне мъничко трезвен? Все едно не се *стараеш* да ти вземат книжката? Ние тук се надяваме да оживеем все пак.

Колата на Уипъл — чисто ново беемве кабриолет, наистина изглежда, все едно взема завоите на две колела, кълна се, а и той явно е усъвършенствал изкуството да шофира с двата пръста на лявата си ръка, докато в дясната държи чаша с коктейл. Чаша, от която се плиска червен алкохол върху седалката и централната конзола.

Аз автоматично се бях качила на задната седалка, но за моя изненада, Ноа скочи до мен и остави Уипъл самичък отпред, което значи, че на него му се налага да извива врат назад, за да може да участва в разговора. И всеки път, когато си завърти главата, колата тръгва да излиза от пътя, а той натиска педала за газта още по-силно.

О, тази вечер беше такова разочарование. *Не искам* да започна семейния си живот с проблеми със свекървата. Моята шефка Силви казва, че това било най-лошото нещо. А сега, докато съм в колата, чувам и гласа на майка си, който шепне: „Постъпи много грубо, дето седеше цяла вечер и си приказваше с онази старица! Трябваше да се поразходиш и да се запознаеш с гостите! Това беше целта на партито — да се запознаеш с роднините и приятелите на годеника си.“

А сега и това — най-голямото разочарование от всичко дотук. Великият Саймън Уипъл, за когото съм чувала такива фан-

тастични неща, се оказа най-обикновен червенобуз, хилещ се, прекалено едър глезльо, каквито съм виждала с купища в колежа. А в негово присъствие Ноа сякаш регресира с всяка минута.

Очевидно отиваме към дома на един от другите им приятели, с когото Ноа казва, че задължително трябва да се запозная. „Това е обиколката на родния ми град – каза Ноа. – Да се запознаеш с „изродите““. Придърпва ме към себе си доста грубо и засмуква шията ми, като че ли се опитва да ми остави нарочно синка. Мисли си, че сме в гимназията, само защото сме седнали на задната седалка.

– Мамка му, толкова се извинявам за онова, което ти причиних у нас – казва той в ухото ми, но прекалено силно. – Дето те оставих в лапите на леля ми Бликс.

– Мале, може и да не ти прости! – обажда се Уипъл.

– Нали? Тя е като горска вещица, дето яде деца.

– Щото наистина е вещица! – казва Уипъл. – Марни, имаш късмет, че си жива. Аз му викам: „Пич, трябва да идеш да си вземеш гаджето. Както са я подхванали майка ти и леля ти, сигурно ще побегне и ще хване гората.“

– А, тази няма да избяга – казва Ноа. – Тази ми е сигурна вече.

Аз се отдръпвам от него. Брадата му ме драска, а дъхът му мирише на пивоварна. Докосвам с пръст шала, който тя ми даде. Невероятен е, с много тонове на синьото и дупки, които изглеждат, все едно са прогорени нарочно.

– Тя наистина ли е вещица? – казвам аз, а те и двамата се засмиват. – Практикува вещерство ли? Участва във вещерски сборища и такива неща?

– За вещерски сборища не знам – отговаря Уипъл, – обаче сто на сто прави магии. Нали, пич?

– Магии и отвари, и разни такива истории – казва Ноа. – Всичко умее. Ако питате мен, всичко е само театър.

– Стори ми се много приятна – казвам. – Хареса ми.

Ноа се навежда напред между седалките, грабва питието от дясната ръка на Уипъл и го изпива на екс.

Уипъл се хили.

– Ей! Това беше *мое*! Заслужих си го с тежък труд, пич.

– На мен повече ми трябва, а освен това сега караш.

– Каж ми – започвам аз, – какво е направила тя? Не мога да повярвам, че наистина я мислиш за вещица.

Но те вече са преминали на друга тема, приказват си дали някакви момичета, които познават от гимназията, ще бъдат на партията, към което пътуваме. Някоя си, на име Лайла, щяла да се *скапне направо*, когато разбере, че Ноа се сгодил, без първо да я пита.

Заглеждам се през прозореца към къщите, край които минаваме – големи като имения, с огромни морави, украсени с бели блестящи светлинки, увити около стволите на дърветата, и елхи, светещи през прозореца. „Тиха нощ, свята нощ, тра-ла-ла-ла.“ Толкова префърцунено, толкова богаташко.

Чудя се дали някога ще се почувствам на мястото си тук.

Странно нещо, мисля си аз по-късно, как е възможно да срещнеш съвсем непознат симпатията в Калифорния на парти и той ти казва, че някога си, навремето, писал сценарии за филми и един даже почти го приели, но после се отказали, а после ти казва, че в момента преподава в училище и обича децата и че обича да кара сноуборд в планината през зимата, а по-късно, в леглото, след като е успял да направи невероятни неща с теб, ти разправя колко много иска да помага на хората по света и ти направо не можеш да повярваш колко те е развълнувало това как очите му се променят, докато говори за тези неща, каква дълбочина виждаш у него и се оказваш влюбена в тези парченца от него, които ти показва – а след това, по-късно, много по-късно, след като се е преместил да живее при теб и ти е купил луксозна преса за чесън и чифт невероятни тюркоазени ботуши, и е написал песен за теб, която свири на китарата си, ти се връщаш с него в родния му град и откриваш, че – боже мой! – той е разглезеният син на *богати* хора, които биха му простили даже престъпление и които не изглеждат особено впечатлени от теб, с изключение на една престаряла леля, която сякаш никой друг не харесва.

Виждаш, че той съдържа толкова много противоречия. И че ще трябва да се примириш – и ще го направиш – с тези хора, които ще бъдат част от твоето семейство, и ще се научиш как да

им доставяш удоволствие. Но освен това знаеш, че след тази вечер ще гледаш на него по съвсем различен начин и че едно от новите неща, които си научила за него, е, че е цяло чудо, дето е преживял детството си и е пристигнал невредим до сърцето ти.

И въпреки това го обичаш безумно.

Но през дните, които следват връщането ти у дома, започваш да се чудиш защо той не иска да отговаря на въпросите ти за леля Бликс, без да завърти подигравателно очи, и защо леко се дразни, задето си я поканила на сватбата, без първо да получиш разрешение от майка му. Променя темата, а ти пак се връщаш към нея, а той въздъхва и казва: „Ох, тя не получи парите, които искаше, затова се премести на север и взе да се държи странно. Гледа на всички, все едно вижда през тях като през стъкло, чак до всички слоеве неприятни неща.“

А ти казваш нещо в смисъл, че може би тя харесва така наречените „неприятни неща“ (рисуваш кавичките във въздуха при тези думи), а *той* се чуди какво толкова си се вторачила в леля му Бликс, а ти казваш, че не си се вторачила. И наистина е така.

Но все пак се чудиш защо в свободното си време, когато не мислиш за нищо друго, в главата си провеждаш разговори с Бликс. Чудиш се дали е права за това, че любовта е истинското изражение на всичко във Вселената, и дали искрите, които виждаш, са истински. Казваш ѝ, че нещо е сгрешила за теб – че *не си* падаш по „големия живот“ и изненадите, просто искаш обикновена любов и щастие със сина на нейната племенница. Къща в предградията и три деца.

И някак си, по начин, който не можеш да обясниш, вече знаеш, че тя никак, ама никак не е убедена в това. И че само заради това, че я познаваш, си пристъпила в нещо, което е по-голямо от теб самата и което даже може да се окаже някакво мистично лудо изживяване, което никога няма да можеш да обясниш на никого. Както онзи път, когато отиде в планетариума и гледаше нагоре към звездите, които символизираха милиарди светлинни години, и се почувства като мъничка точица пулсираща светлина, една прашина във Вселената, обаче такава, на която е писано да съществува.

И може би точно заради *това* имам главоболие.

ТРЕТА ГЛАВА

Марни

ПЕТ МЕСЕЦА ПО-КЪСНО, СЛЕД СЕДМИЦИ И СЕДМИЦИ на приготовления за сватбата, купуване на рокля, писане на покани, избор на ресторант – повечето от тези неща, дирижирани основно от майка ми и одобрявани от мен по телефона или скайпа, – аз седя в стаичката в църквата на родния ми град в Джаксънвил, Флорида, стаичката, където в нормалната Вселена красивата невеста чака заедно с всичките си щастливи шаферки, и пред очите ми всичко в моя живот се разпада като на забавен кадър.

Ноа не се е появил за сватбата.

Вече е закъснял с четирийсет и седем минути и половина, което, както непрекъснато обяснявам на всеки, който е готов да ме слуша, не е проблем, всичко ще е наред. Най-накрая той ще дойде. *Задължително.*

Даже може да ми изпрати съобщение с нещо като: *Ей! Вече съм в епископалната църква! Къде са всички! А аз ще му отговоря: Хахаха! Чакай! Не в епископалната църква! Ще се женим в методистката, тя е само на една пресечка от теб! И после ще си разменим смайлита и той ще дотърчи, и всичко ще бъде както трябва.*

Но до този момент нищо подобно не се е случило.

До този момент това, което *се е случило*, е, че аз се потя в тази стая за мъчения заедно със сестра ми Натали и две мои приятелки от детинство – Елън и Софрония, облечена съм с роклята, която майка ми избра за мен, рокля, която сега виждам, че ме кара да изглеждам като гигантски бял тапициран фотьойл, а ези-

кът ми се е превърнал в изсъхнало дебело парче месо, което виси в устата ми, а косата ми е издърпана толкова жестоко назад, за да се направи кок, че буквално ме *боли* челото, а стъпалата ми са се надули двойно от новите обувки, а в същото време в тази стая без прозорци температурата е поне четирийсет градуса и сестра ми и двете шаферки милостиво не поглеждат към мен, защото се чувстват толкова неудобно, че единственото, което им идва на ума, е да се взират в телефоните си, докато светът вземе, та свърши.

От скривалището си чувам органистката да свири едни и същи три акорда, повтаряйки ги до безкрай. Чудя се колко часа би могла да продължи да свири тези акорди и как ще разбере кога да спре. Чия работа е да отмени сватбата всъщност? Може би е като смъртта и свещеникът и баща ми, а може би и самата аз ще погледнем всички към часовниците си и ще кажем:

– Е, това беше. Отменям я. Часът е четири и трийсет и четири. Сватба няма да има, уважаеми гости.

Божемойбожемойбожемойбожемой!

Ноа никога не закъснява за нищо, стига да не е намесена авиолиния, а това означава, че или е мъртъв, или пък двамата с Уипъл са потеглили на някакво славно приключение, в което не може да участват момичета. Като в този случай ще трябва да издира моя уж бъдещ съпруг и да го убия.

Ами ако е умрял? Ами ако всеки момент се появи полицаи и ме отведе до болницата и трябва да стоя там с венчалната си рокля, хлипайки истерично, за да идентифицирам тялото му?

Вадя фибата на воала и започвам с нокти да освобождавам опънатата назад коса.

– Не – казва Натали. – Недей.

Тя се приближава и сяда до мен, очите ѝ са влажни и светнали. Бременна е в шестия месец и може би защото носи бъдещето в тялото си, напоследък е твърде притеснена, че светът може да не се окаже предсказуемо, рационално място. Непрекъснато изглежда, все едно всеки миг ще заплаче. Преди два дни ме взе от летището, когато пристигнах от Калифорния за сватбата, и когато по радиото в колата пуснаха песен на Принс,

ако щете ми вярвайте, се наложи да отбие от пътя и да спре, защото плачеше толкова силно, че не можеше да види къде кара. И всичко това, защото Принс не трябвало да умира – така ми каза.

– Ще се окаже, че има логично обяснение за това – казва ми тя с висок, треперлив глас. – Може би спускащият се мост се е повредил. Или пък магазинът, откъдето ще вземе под наем костюма си, е затворен. Пиши му пак.

Аз се засмивам.

– Сериозно ли, Нат? *Мостът*? Магазинът за костюми? Сериозно?

– Пиши му пак.

Това и правя.

Здрасти, любовниче... как върви?

Нищо.

Чакам да те видя!

Днессеженим!

Отново няма отговор. Пет минути по-късно пиша:

Ти станал ли си от леглото изобщо? Хаха!

Без да казвам нищо на Натали, аз правя сделка с Вселената: ако си оставя телефона и не го поглеждам, докато преброя до хиляда, а след това пак го взема, той вече ще пише отговора. Трите точки ще примигват и той ще напише, че пътува насам, но е трябвало да спаси нечий живот или е имало наранено куче на улицата и е трябвало да потърси собственика, и толкова, ама толкова съжالياва, но кой би оставил ранено куче?

Броя до осемстотин и четирийсет и пет и тогава казвам:

– Забрави!

И едно след друго изстрелвам няколко съобщения:

КАКВО СТАВА? ДОБРЕ ЛИ СИ?

Ноа Спинакър, ако не се появиш тук съвсем скоро, ще ИЗПЕРКАМ И СИГУРНО ЩЕ УМРА!!!!!!!!!!

Моля те, моля те, моля те, моля те.

Просто те моля.

Баща ми, накипрен с фрак, предвид официалната си роля да ме заведе до олтара, надниква през вратата.

– Как си, държиш ли се, патенце? – пита той.

Не ме е наричал „патенце“, откакто бях на десет, и го помолих да спре, затова вече знам, че напълно е изгубил самообладание.

– *Справя се* някак си, окей? – тросва се Натали. – Може би някой трябва да иде да потърси това копеле и да го доведе тук.

Всички стреснато мълчат.

Сякаш виждам как баща ми си мисли: *Охо, хормоните ѝ бушуват, нали е бременна*, а после поглежда към мен и казва:

– Тъжъ... възрастната леля на Ноа е там навън и иска да знае дали може да си поговори за малко с теб.

– Разбира се, покани я тук – казвам аз и трудно преглъщам.

И ето, появява се Бликс, влиза с бойна крачка, изглежда, все едно се е облякла от коша с преоценени дрехи в някакъв магазин от 70-те години, но по един приятен, забавен начин. Носи дълга розова тюлена пола и някаква сребриста, блестяща риза с няколко дантелени шала, навързани на шури фльонги, дълги тюркоазени обеци и поне стотина мънистени гривни. Нищо не си върви едно с друго, но по някакъв начин тя успява да накара този тоалет да изглежда като произведение на изкуството. Неуправляемата ѝ бяла коса, щръкнала като на Айнщайн, е сресана с пяна, а освен това носи яркочервено червило и очите ѝ днес изглеждат още по-блестящи и проникващи – рентгенови очи, така ги нарича Ноа, за да види по-добре дълбоко в душата ти.

Трябва да призная, че усещам трепет на надежда, че може би тя наистина е вещица. Може би е като вълшебната кръстница в *Пепеляшка* и сега ще каже *фокус-мокус* и Ноа ще се появи тук пред мен – и след това животът ми, който в момента, изглежда, се е свил в утробна поза, по някакъв начин ще успее да се изправи и да се протегне, и някак да се върне към нормалността си.

Да. Ето *толкова* дълбоко съм загазила.

Елн, Софрония и Натали изглеждат шокирани. Аз вдигам ръка и вяло помахвам за поздрав.

– Ама какво става тук, *дявол го взел*? – са първите думи на Бликс, при които всички ние се засмиваме със слаби гласове. – Жизнената сила буквално *изтича* от тази стая! Че аз съм била на *погребения*, където се усещат по-добри вибрации!

После слага ръце на хълбоците и ни оглежда, обръщайки внимание как сме се натруфили за сватбата; за миг даже си мисля, че може да излезе с някакви модни съвети. Например, че трябва да сме облекли нещо по-различно. Ето какво не е било наред: и четирите нямаме нито едно красиво шалче в тоалетите си.

Вместо това обаче тя се приближава и взема влажните ми длани в своите хладни, кокалести ръце и дяволито казва, с блеснали от палавост очи, като малко момиче, готово за героична беля:

– Не съм дошла да те карам да се чувстваш по-зле, но само искам да ти кажа, че се надявам да не се налага да го убиваме днес. Обаче ако се наложи, ще го направим. Искам да знаеш, че съм готова да помогна. Вие, момичета, на моя страна ли сте?

Виждам, че Натали започва да примигва много бързо.

– Според мен няма да се налага да го *убиваме* – тихо казвам аз, макар че, разбира се, съм си мислила точно същото.

Не бих се учудила, ако Бликс вече знае мислите ми.

– Е, да, но той явно си търси белята – казва тя и придърпва стол, за да седне, като човек, който е дошъл задълго. – Но трябва да се погрижим за теб. Важното нещо е в момента *дишаш ли* съзнателно? Не го правиш, нали?

Опитвам се да дишам, за да я успокоя.

– Знаеш ли, това, което трябва да направим тук, е да повишим вибрациите. Нужен ни е Дъхът на радостта. Това е от йогата. Ще ви покажа как да го правите.

И за моя изненада, тя се изправя, вдига ръце над главата си, а след това бързо ги спуска надолу покрай тялото си, докато подвива колене и сгъва тялото си напред. Когато главата ѝ е поч-